

**SELOSTUS MOSKOVAN KUVERNEMENTIN
TEHDASKOMITEOIDEN KONFERENSSISSA ¹⁴⁸
HEINÄKUUN 23 pnä 1918**

SANOMALEHTISELOSTUS

(Lenin astuu konferenssisaliin, hänet otetaan vastaan useita minuutteja kestävin raikuvuin suosionosoituksin.) Viime päivinä on Neuvostotasavallan tilanne kärjistynyt äärimmilleen, mikä johtuu niin maan ulkopoliittisesta asemasta kuin myös vastavallankumouksellisista salaliitoista sekä niihin kiinteästi liittyvästä elintarvikepulasta.

Sallikaa pysähtyä tarkastelemaan ulkopoliittista tilannetta. Venäjän vallankumous on ainoastaan yksi kansainvälisen sosialistisen armeijan joukko-osastoista, joiden esiintymisestä riippuu suorittamamme kumouksen menestys ja voitto. Tätä tosiseikkaa ei kukaan meistä unohda. Aivan samoin me otamme huomioon, että se, että Venäjän proletariaatilla on pääosa maailman työväenliikkeessä, ei johdu tietenkään maan taloudellisesta kehityksestä. Juuri päinvastoin: se johtuu siitä, että Venäjä on jäänyt kehityksensä jälkeen, että niin sanottu kotimainen porvaristo ei kyennyt suoriutumaan sotaan liittyvistä eikä myöskään sen lopettamista koskevista valtavista tehtävistä, mikä on saanut proletariaatin ottamaan käsiinsä valtiiovallan ja pystyttämään oman luokkadiktatuurinsa.

Venäjän proletariaatti, joka tietää suorittavansa yksin vallankumousta, käsittää selvästi, että Venäjän proletariaatin voiton välttämättömänä ehtona ja perusedellytyksenä on koko maailman tai eräiden kapitalistisessa suhteessa kehittyneimpien maiden työläisten yhteinen esiintyminen. Mutta Venäjän proletariaatti tietää erinomaisesti

omaavansa kaikissa maissa niin julkisia kuin salaisiakin ystäviä. Niinpä esimerkiksi ei ole yhtään maata, jonka vankeilat eivät olisi tupaten täynnä Neuvosto-Venäjälle myönteellisiä internationalisteja; ei ole ainoatakaan maata, jossa vallankumouksellinen sosialistinen ajattelu ei heijastuisi milloin legaalisessa, milloin illegaalisessa lehdistössä. Senpä vuoksi, tuntien todelliset ystävämme me emme suostu tekemään mitään sopimusta menshevikkien kanssa, jotka kannattivat Kerenskiä ja hänen aloittamaansa hyökkäystä. Viimeksi mainitun kysymyksen kannalta erittäin luonteellinen on englantilaisessa „Työväen Dreadnought” lehdessä¹⁴⁹ julkaistu ja heinäkuun hyökkäystä käsittelevä internationalisti Rosa Luxemburgin kirje (se on kooltaan pieni, mutta sisällöltään selvästi internationalistinen). Rosa Luxemburgin mielestä Venäjän Suuri vallankumous menetti jossain määrin kansainvälisen luonteensa Kerenskin alullepaneman hyökkäyksen ansiosta sekä sen sanktion ansiosta, jolla Neuvostojen ensimmäinen Yleisvenäläinen edustajakokous siunasi ja hyväksyi tämän hyökkäyksen. Tämä vallankumouksellinen Venäjän aloittama hyökkäys jarrutti vallankumouksen kehitystä Lännessä, ja vasta proletariaatin diktatuuri, kaiken vallan siirtyminen proletariaatille ajoi karille kaikki salaiset sopimukset, paljasti niiden imperialistisen ryöstöluonteen ja siis myös joudutti vallankumouksellisten tapahtumien kehitystä Euroopassa. Yhtä valtava vaikutus Lännen proletariaatin toimintatarmon herättämisessä ja kehittämisessä oli kaikille kansoille osoitetulla vetoomuksellamme demokraattisen rauhan solmimisesta ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia*. Kaikki nämä vallankumoukselliset toimenpiteet avasivat koko maailman työläisten silmät, ja mitkään porvariston ja sosialipetturien ryhmittymien voimainpönistukset eivät pysty hämäämään heidän herännyttä luokkatietoisuuttaan. Sen todisti kyllin selvästi se vastaanotto, jonka Englannin työläiset järjestivät Kerenskille. Venäjän vallankumouksen tenhoava vaikutus ilmeni Saksan työläisten ensimmäisessä sota-ajan valtavimmassa esiintymisessä: he reagoivat Brestin neuvotteluihin julistamalla valtavan lakon Berliinissä ynnä muissa teollisuuskeskuk-

* Ks. Teokset, 26. osa, ss. 231—235. *Toim.*

sisä. Tämä proletariaatin esiintyminen nationalismin häikäsaasun myrkyttämässä ja shovinismin myrkyin huumamassa maassa on ensiluokkaisen tärkeä tosiasia ja käänteentekevä kohta Saksan proletariaatin mieloissa.

Emme tiedä, minkälaisen käänteen saa nyt Saksan vallankumousliike. Epäilemätöntä kuitenkin on, että siellä on olemassa valtavia vallankumouksellisia voimia, joiden esiintulo on ehdottoman kiertämätön. Ja aivan suotta syytetään Saksan työläisiä siitä, että he eivät tee vallankumousta. Yhtä oikeutetusti olisi voitu syyttää myös Venäjän työläisiä, jotka eivät saaneet tehdyksi vallankumousta 10 vuoden kuluessa, vuodesta 1907 vuoteen 1917. Mutta eihän asia ole niin. Vallankumouksia ei tehdä tilauksesta, niitä ei määrätä alkavaksi tuona tai tänä ajankohtana, vaan ne kypsyvät historiallisen kehityksen kulussa ja puhkeavat ajankohtana, joka määräytyy hyvin monien sisäisten ja ulkoisten tekijäin kokonaisuudesta. Tämä ajankohta on lähellä ja se koittaa kiertämättömästi ja välttämättömästi. Meidän oli helpompi alkaa vallankumous, mutta sen jatkaminen ja päätökseen vieminen on erittäin vaikeaa. Kovin vaikeaa on aloittaa vallankumous niin korkeasti kehittyneessä maassa kuin Saksassa, jossa on mainiosti järjestynyt porvaristo, mutta sitä helpompi on sosialistisen vallankumouksen voitokas loppuun vieminen sen jälkeen, kun se on puhjennut ja syttynyt Euroopan kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa.

Suotta meitä syytetään Brestin rauhan — erittäin nöyryyttävän, raskaan ja väkivaltaisen rauhan — solmimisesta ja pidetään sitä täydellisenä ihanteistamme luopumisena ja kiintymyksenä Saksan imperialismiin. Ja kuvaavaa tässä on se, että tuo syyte on lähtöisin porvarillisista piireistä ja sosialististen sovittelija-ainesten keskuudesta, jotka ottavat nyt Ukrainassa, Suomessa ja Kaukasiassa (menshevikit) avosylin vastaan saksalaisia junkkereita. Samanlaisen syytöksen sinkoavat meitä vastaan myös päättömät vasemistoeserrät. Me käsitämme erinomaisesti Brestin rauhan-sopimuksen rasittavuuden. Me tiedämme tarkasti myös sen, että tuon väkivaltaisen sopimuksen mukaisesti joudumme maksamaan Saksalle noin kuusi miljardia ruplaa (kuten Berliinissä neuvotteleva taloudellinen valtuuskuntamme on laskenut). Tilanne on tietenkin vaikea, mutta

ulos pääsy voidaan löytää ja se tulee löytää proletariaatin ja maalaisköyhälistön yhteisillä ponnistuksilla. Vasemmistoieserien mielestön yritys vetää meidät sotaan Mirbachin murhan avulla ei ole Brestin sopimuksesta vapautumisen keino. Päinvastoin, tämä edesottamus tuotti hyötyä Saksan sotapuolueille, joiden asema tulee luonnollisesti heikkenemään tappiomielialojen kasvaessa ei ainoastaan Saksan työläisten, vaan myös porvariston keskuudessa. Sillä nyt, Brestin rauhan solmimisen jälkeen, on kaikille aivan selvää, että Saksa käy ryöstösotaa, jonka tarkoituksiperät ovat selvästi imperialistisia.

Neuvosto-Venäjän elintarviketilanne on äärettömän vaikea, kun sen ovat kaikilta tahoilta piirittäneet imperialistiset saalistajat ja heitä tukevat hyökkäysvalmiit kotimaalaiset vastavallankumoukselliset.

Työväenluokan huomio on suunnattava taisteluun nälänhätää vastaan (nälänhätä on sen taistelun paras keino, jota porvaristo käy proletariaatin diktaturia vastaan). Ja tällöin meidän on otettava perustaksi seuraava: nälänhätää vastaan taistellessamme me kieltäydymme jyrkästi porvarillisista taistelumenetelmistä, siitä, että pohatat ja nylkyrit käyttävät hyödykseen kansanjoukkojen nälkiintyneisyyttä, ja tulemme soveltamaan puhtaasti sosialistisia taistelumenetelmiä. Nämä menetelmät taas merkitsevät työläisille edullisen viljamonopolin käytäntöönottamista ja kiinteiden hintojen säätämistä.

Porvaristo ja sen palkkarengit, sosialisovittelijat, vaativat vapaata kauppaa ja kiinteiden hintojen poistamista. Mutta vapaan kaupan tuottamat tulokset on jo nähty useissa kaupungeissa. Heti porvariston valtaanpalaamisen jälkeen viljan hinnat kohosivat moninkertaisiksi ja siitä syystä itse vilja katosi markkinoilta: kulakit piilottivat viljan toivossa, että hinnat kasvavat edelleenkin.

Nälänhätä on proletariaatin ja Neuvosto-Venäjän pahin vihollinen. Ja taistellessaan sen voittamiseksi proletariaatti iskee yhteen maalaisporvariston kanssa, joka ei ole lainkaan kiinnostunut nälänhädän voittamisesta, vaan päinvastoin ammentaa siitä hyötyä ryhmä- ja luokkaeduilleen. Proletariaatin on otettava se huomioon ja liitossa nälkää kärsivän maalaisköyhälistön kanssa käytävä armotonta taistelua maalaiskulakistoa vastaan. Samojen tarkoituksiperien saavuttamiseksi tulee jatkaa myös alullepantua

elintarvikehankintaryhmien järjestämistä, joiden johtoon on asetettava rehellisiä, puolue- ja ammattiliittojärjestöjen luottamusta nauttivia kommunisteja. Vain siten voidaan ratkaista elintarvikekysymys ja pelastaa vallankumouksen asia.

*Julkaistu heinäkuun 24 pnä 1918
„Pravdan“ 153. ja
„Izvestija VTsIK“ lehden
155. numerossa*

*Julkaistaan „Pravda“ lehden tekstistä,
joka on tarkastettu
„Izvestija VTsIK“ lehden
tekstin mukaan*
